

Sygn. akt I CSK 36/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa I. spółki z o.o. w W.

przeciwko I. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił, na skutek apelacji powódki, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W., uwzględniając powództwo w części. Przedmiot postępowania stanowiło roszczenie powódki o zapłatę za wykonane na rzecz pozwanej usługi, dotyczące obsługi budynków szpitalnych i przebywających w nich pacjentów. W wyniku próby renegotjacji pierwotnej umowy stron, która nie doprowadziła do konsensu, część usług była świadczona przez powódkę bezumownie. W tym zakresie powódka dochodziła od pozwanej uiszczenia wynagrodzenia. W opinii Sądu Okręgowego, powódka nie wykazała faktycznych przesłanek roszczenia. Wymagało to, w szczególności, dowodu z opinii biegłego, o którego przeprowadzenie powódka nie wnioskowała w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Sąd Okręgowy za nieprzekonujący uznał także sposób skalkulowania przez pozwaną wynagrodzenia swoich pracowników.

Sąd Apelacyjny – po przeprowadzeniu na wniosek powódki dowodu z opinii biegłego – stwierdził, że dochodzone roszczenie jest uzasadnione w przeważającej mierze. Orzekając o zasadniczej części żądania, Sąd drugiej instancji stwierdził także, że powódce należne są odsetki, obliczone od dnia wydania wyroku w postępowaniu apelacyjnym. Wniosek ten uzasadnił znaczeniem, jakie dla rozstrzygnięcia sprawy miała opinia biegłego; jej sporządzenie pozwoliło na ostateczne ustalenie istnienia i zakresu roszczenia powódki. Sąd Apelacyjny zwrócił także uwagę na opieszałość powódki, która wniosła o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego dopiero w postępowaniu apelacyjnym.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powódkę, która zarzuciła wydanie go z naruszeniem przepisów prawa materialnego, tj.: art. 481 § 1 w związku z art. 455, art. 405 i art. 410 § 2 k.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 217 § 1 w związku z art. 381, art. 322, art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 328 § 2 w związku z art. 378 § 1 i art. 391 § 1 k.p.c.; art. 278 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 322 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Na tej podstawie skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza podstawy, na której istnienie powołała się skarżąca.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdziła ona, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, pod pojęciem tym należy rozumieć kwestię z zakresu wykładni prawa, mającą charakter problemowy, która nie została wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie, zarazem zaś ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w której została wniesiona skarga kasacyjna (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 13 stycznia 2016 r., II CSK 328/15, nie publ. oraz z dnia 14 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.). W konsekwencji, rozstrzygnięcie tak przedstawionego problemu przez Sąd Najwyższy może w istotnym stopniu przyczynić się do rozwoju prawa, pozwalając tym samym na spełnienie publicznego celu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Powołując się na występowanie tej przesłanki w sprawie, skarżąca wskazała na pytanie o początkowy termin naliczania odsetek od roszczenia o zwrot świadczenia nienależnego. Problem ten pozostaje jednak zbyt kazuistyczny, by mógł stanowić podstawę istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, początkowa data naliczania odsetek została ustalona z uwzględnieniem całokształtu faktów sprawy, a także okoliczności związanych z samym przebiegiem postępowania – zwłaszcza chwili, w której dłużnik i wierzyciel mogli poznać rzeczywistą wysokość zobowiązania. Rozważania w tym zakresie miały więc charakter kazuistyczny, ściśle związany ze specyfiką konkretnej sprawy. W konsekwencji, nie można stwierdzić, by przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej mogło przyczynić się do sformułowania ogólnego i uniwersalnego rozwiązania wskazanego problemu, nie zaś jedynie do rozstrzygnięcia sprawy, w której została wniesiona skarga kasacyjna.

Z tej przyczyny nie można więc przyjąć, by problem sformułowany przez skarżącą mógł odpowiadać pojęciu istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu. Należy podkreślić, że postępowanie ze skargi kasacyjnej ma

nadzwyczajny charakter, dotyczy bowiem prawomocnego orzeczenia sądowego i nie stanowi sobą trzeciej instancji sądowej

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.